

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 23. listopada 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Bog... i poganima otvori vrata vjere (Dj 14, 27). Poslanje Pavla i Barnabe i Sabor u Jeruzalemu

Biblijski odlomak: iz Djela apostolskih 15, 7-11

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U knjizi Djela apostolska opisuje se kako svetog Pavla, nakon onog preobražavajućeg susreta s Isusom, Crkva u Jeruzalemu prima zahvaljujući Barnabinom posredovanju te on počinje naviještati Krista. Međutim, zbog neprijateljstva pojedinih, prisiljen je preseliti se u Tarz, svoj rodni grad, gdje mu se Barnaba pridružuje kako bi ga uključio u dugo *putovanje Božje riječi*. Za knjigu Djela apostolska, koju tumačimo u ovim katehezama, može se reći da je knjiga dugog putovanja Božje riječi: Božju riječ treba naviještati, i to posvuda. To putovanje započinje nakon snažnog progona (usp. *Dj 11, 19*); ali ovaj, umjesto da izazove zastoj za evangelizaciju, postaje prilika za širenje polja na kojem će se sijati dobro sjeme Riječi. Kršćani se ne boje. Moraju bježati, ali bježe s Riječju i malo po malo šire Riječ posvuda.

Pavao i Barnaba najprije dolaze u Antiohiju Sirijsku, gdje ostaju čitavih godinu dana da bi podučavali i pomagali zajednici pustiti korijene (usp. *Dj 11, 26*). Naviještali su židovskoj zajednici, Židovima. Tako Antiohija postaje središte misijskog prodora zahvaljujući propovijedanju kojim dvojica evangelizatora – Pavao i Barnaba – utječu na srca vjernika, koji su ovdje u Antiohiji prvi put prozvani „kršćanima“ (usp. *Dj 11, 26*),

Iz knjige Djela apostolska izlazi na vidjelo narav Crkve, koja nije tvrđava, nego šator čiji se prostor može širiti (usp. *Iz 54, 2*) tako da svi mogu u nj ući.

Crkva je „izlazeća“ ili nije Crkva, ili je na putu i uvijek širi svoj prostor tako da svi mogu ući ili nije Crkva. „Crkva otvorenih vrata“ (apost. pob. *Evangelii gaudium*, 46), uvijek s otvorenim vratima.

Kada vidim neku crkvicu ovdje, u ovome gradu, ili kad bih je vidio u drugoj biskupiji odakle dolazim, sa zatvorenim vratima, to je loš znak. Crkve moraju uvijek imati otvorena vrata jer je to simbol onoga što je crkva: uvijek otvorena. Crkva je „pozvana uvijek biti Očev otvoren dom [...] tako da, kada netko, potaknut Duhom, dođe tamo potražiti Boga ne nađe zatvorena vrata“ (*ibid.*, 47).

Ali za koga je ta novost *otvorenih vrata*? Za *pogane*, zato što su apostoli propovijedali Židovima, ali su i pogani dolazili kucati na vrata Crkve; a ta novost otvorenih vrata poganima pokreće vrlo živu kontroverzu.

Neki Židovi zastupaju stav da ovi trebaju postati Židovi obrezanjem kako bi se spasili, a tek zatim primiti krštenje. Kažu: „Ako se ne obrežete po običaju Mojsijevu, ne možete se spasiti“ (*Dj* 15, 1), to jest, ne možete kasnije primiti krštenje. Najprije židovski obred, a zatim krštenje: to je bio njihov stav. Da bi se to pitanje riješilo, Pavao i Barnaba konzultiraju se s Vijećem apostolâ i starješina u Jeruzalemu i odigrava se ono što se smatra prvim saborom u povijesti Crkve, *Jeruzalemski koncil ili sabor*, na kojeg smjera Pavao u Poslanici Galaćanima (2, 1-10).

Riječ je o vrlo osjetljivom teološkom, duhovnom i disciplinarnom pitanju: to jest *odnosu između vjere u Krista i pridržavanja Mojsijevu Zakonu*. Odsudni na tome Saboru jesu govori Petra i Jakova, „stupova“ Crkve majke (usp. *Dj* 15, 7-21; *Gal* 2, 9).

Oni pozivaju da se poganima ne nameće obrezanje, nego da se od njih traži samo da odbace idolopoklonstvo i sve njegove izraze. Iz te rasprave proizlazi zajednički put i ta odluka, potvrđena takozvanim *apostolskim pismom* upućenim Antiohiji.

Jeruzalemsko zborovanje nudi nam važno svjetlo o načinima kako se možemo nositi s razlikama i tražiti „istinu u ljubavi“ (usp. *Ef* 4, 15). Podsjeća nas da se crkvena metoda rješavanja konflikata temelji na dijalogu sačinjenom od pažljivog i strpljivog osluškivanja i razlučivanja koje se provodi u svjetlu Duha. Duh Sveti je, naime, taj koji pomaže prevladati zatvorenosti i napetosti i djeluje u srcima tako da, u istini i u dobroti, uzmognu prispjeti jedinstvu. Ovaj nam tekst pomaže razumjeti sinodalnost. Zanimljivo je kako pišu Pismo: apostoli počinju riječima: „Duh Sveti i mi *mislimo* da...“. Prisutnost Duha Svetoga je svojstvena sinodalnosti, u protivnom to nije sinodalnost, to je govornica, parlament, nešto treće...

Molimo Gospodina da kod svih kršćana, a osobito biskupa i prezbitera, pojača želju i odgovornost za zajedništvom. Neka nam pomogne živjeti dijalog, slušanje i susret s braćom u vjeri i s onima koji su daleko, kako bismo kušali i očitovali plodnost Crkve, pozvane biti u svakom trenutku „radosna majka“ brojne djece (usp. *Ps* 113, 9).

Sa zabrinutošću pratim zbivanja u Čileu. Nadam se da će se, nakon što se okončaju nasilni prosvjedi, dijalogom nastojati pronaći rješenja za krizu i suočiti se s teškoćama koje su je izazvale, za dobro cijelog stanovništva.